

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

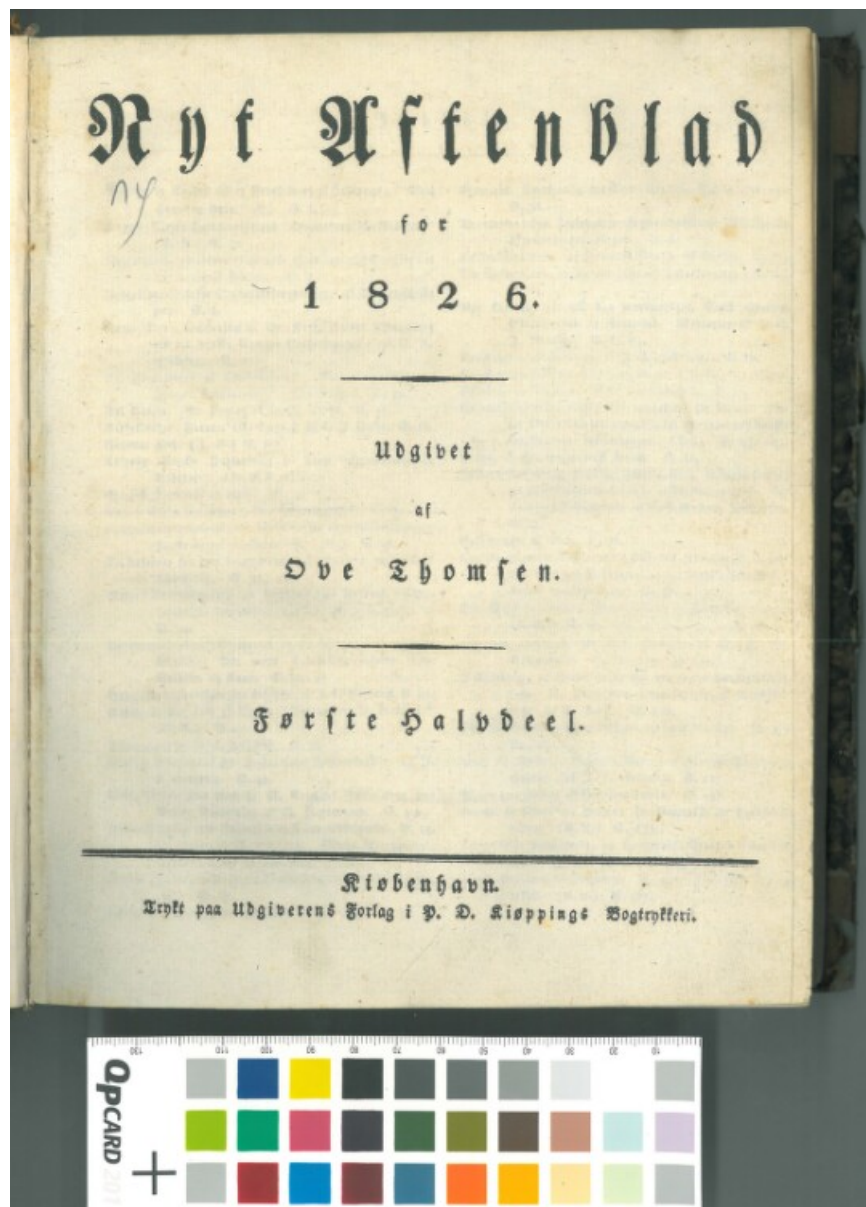
Titel: Broder Niels fra Soor

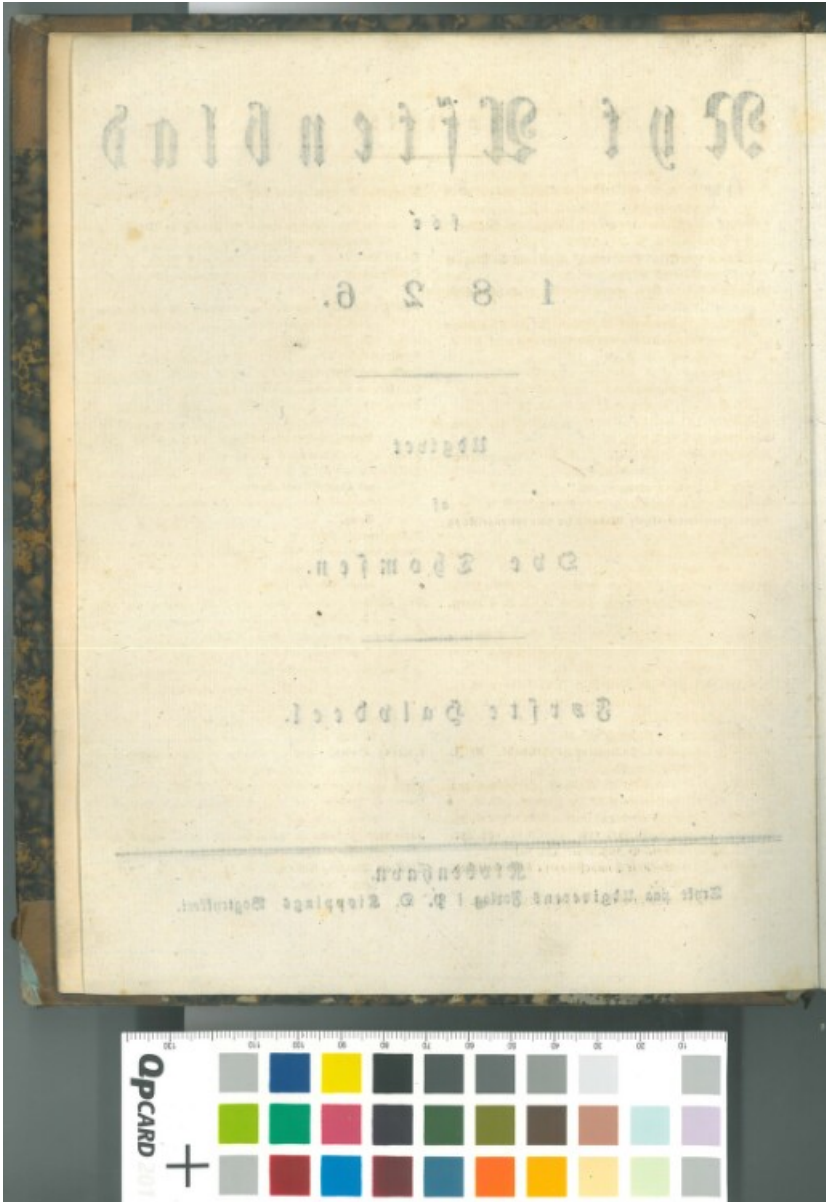
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Broder Niels fra Soor", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_428-txt-shoot-idm91/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

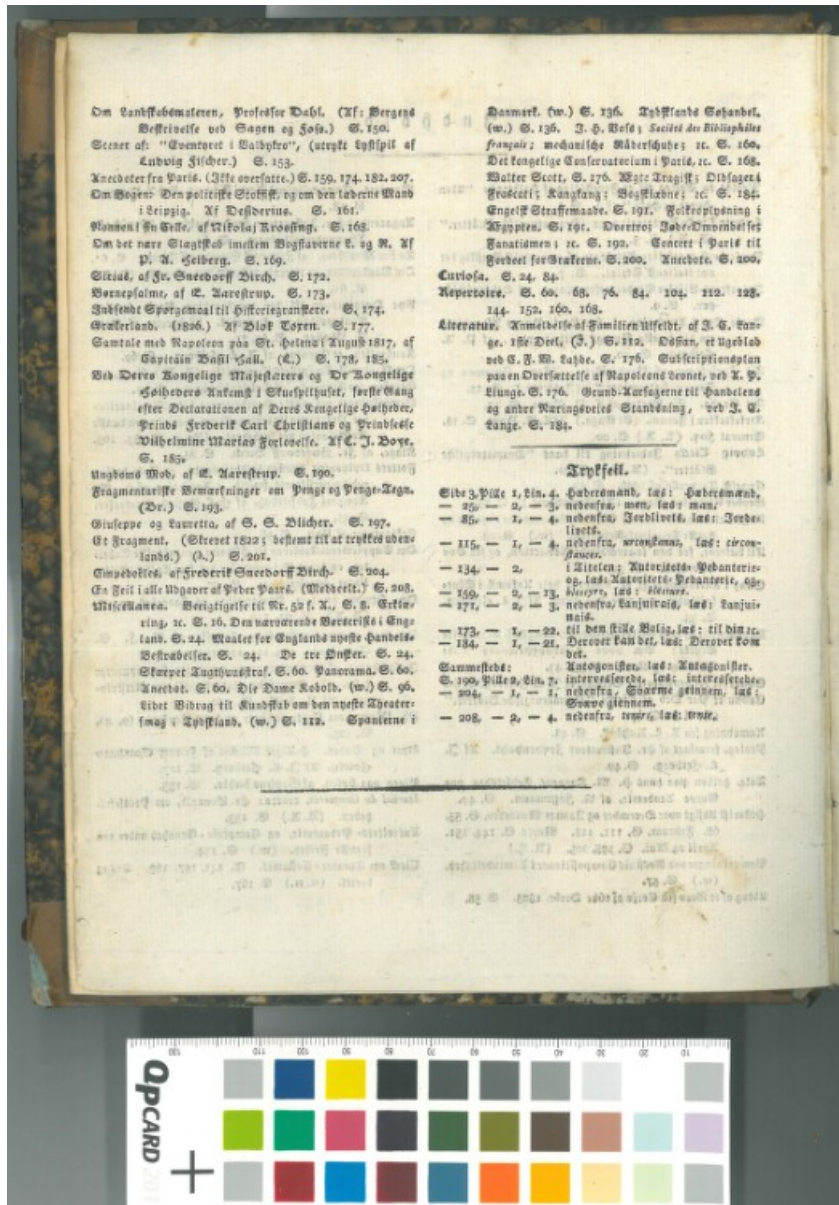
[Læs CC0-erklæringen](#)

I n d h o l d.

Prolog og Forord til en Oversættelse af Holberg: "Den
 Døds og Hale." (K.) S. 1.
 Ludvig Tiedts Fortælling om hans "Dramaturgiske Billeder."
 (K. N.) S. 3.
 Noget høist mærkeligt Brev fra en catholik Geistlig i et
 nyt italiensk Theater. S. 7.
 Indtænkning af Studenterforeningen, af Oehlenschläger.
 S. 9.
 Noget Ord i Anledning af Dr. Prof. Doyes Afhandling
 om det danske Sprogstropher, af P. H.
 Heiberg. S. 10.
 Til Forfatteren af Baudouins: "Kong Salomon og
 Kongen Sattamog." (Indvort.) S. 15.
 Til Esaba. En Prolog af L. J. Doye. S. 17.
 Kirkefesten i Aarhus. (G. Sagn.) Af L. J. Doye. S. 18.
 General Lov. (K. N.) S. 20.
 Ludvig Tiedts Indledning til hans "Dramaturgiske
 Billeder." (K. N.) S. 22.
 Engelff. Lovbrev af 1806. S. 23.
 Bredt Riis fra Sove. (Af Grundtvig.) S. 25.
 Noget almeninteressante Meddelelse over den engelske og
 franske Criminal-Process. (w.) S. 28.
 Til Raskens, fra den franske og den danske, og fra Ove
 Thomsen. S. 32.
 Sang i Anledning af H. M. Kongens høie Ankomst i Skue-
 spilsburet, den 30te Jan. 1806. Af J. A. Heiberg.
 S. 33.
 Meddelelse af det i Skiberiet Nr. 82, 84 og 85 f. T. indførte
 Skatte: Om vore Landsbypræsters høie
 Stilling og Laar. S. 35-43.
 Sang for det danske Skuespil, af J. A. Heiberg. S. 41.
 Enkon et Par Ord af Tiedts "Dramaturgiske Billeder."
 (K. N.) S. 47.
 Indledning fra N. L. Rask. S. 48.
 Prolog, fremført af Dr. Instruktor Strydendahl. Af J.
 A. Heiberg. S. 49.
 Tale, holden paa hans H. M. Kongens Fødselsdag paa
 Sprog Academi, af W. Jørgmann. S. 49.
 Historisk Udsigt over December og Januar Maanedene. S. 55,
 68. Februar. S. 111, 118. Mars. S. 144, 151.
 April og Mai. S. 198, 205. (K. N.)
 Bemærkninger ved Høiindkommissær i Almindelighed,
 (w.) S. 67.
 Udtog af et Brev fra Guds af 16de Decbr. 1825. S. 58.
 Romers. Samvittigheds Bed. i Schweiz. Ved N. Weyerup.
 S. 58.
 Angaende Dr. Instruktor Strydendahl og Weyssahle
 Istenundervisning. S. 60.
 De fire Bedrifter, af Frederik Sneedorff Birch. S. 61.
 Om Baudouins, en litteraturhistorisk Undersøgelse. (K. N.)
 S. 61.
 Nye Beskrivelser til den markværdige Strid i den
 Pontoppidan og Langehel. Meddelelse af Prof.
 J. Wisker. S. 65-71.
 Konkreten, et Brev af J. A. Heiberg. S. 69.
 Om Baudouins Kuelplæte Opvækkelse. (K. N.) S. 75-79.
 Sørensen, en Romanse, af Oehlenschläger. S. 77.
 Bemærkninger ved nogle Hørdpunter i Dr. Seminaris-
 ter Peterings Undersøgelse om drevet den danske
 Kirkes Indvirkning paa den danske. (Dr.) S. 83, 103.
 Klage af Fr. Sneedorff Birch. S. 85.
 Brevets Indvirkning paa den danske, en Note holdt
 ved Universitetets Høiud. i Anledning af H. M.
 Kongens Fødselsdag, af S. C. Christen, Professor.
 S. 85.
 Erklæring af Udg. S. 90.
 Om Supplement-Lovene til Admønt genealogiske Tabel-
 let, og deres Betydning i det danske Adelskæde.
 (K. N.) S. 97.
 Om Striden mellem Pontoppidan og Langehel, m. H.
 (K. N.) S. 99, 113.
 Om den gammel danske Rim-Kæde af W. J. S.
 Grundtvig. 105, 121, 129, 137, 145.
 I Anledning af Bemærkningerne ved nogle Hørdpunter
 af Dr. W. Peterings Undersøgelse om Brev-
 stenen. Af N. Rask. S. 110.
 Ph. Møller om Oehlenschläger og hans Værker. (G. 4).
 S. 125.
 Brev og Døds. Høiagt Mindet af Jean Godehard
 Goring. Af J. A. Heiberg. S. 127.
 Bogen paa Høien, af Sophus Holbe. S. 133.
 Journal de Commerce, contra: Dr. Bonnard, om Pressefri-
 heden. (K. N.) S. 133.
 Autoritetens Betydning, og Comptoir-Broget under den
 danske Frihed. (w.) S. 134.
 Tiedts om Theater-Columet. S. 141, 157, 163. Tilleg
 berill. (w. n.) S. 167.

Nyt Aftenblad.

Løberdagen 4 d. 28de Januar 1826.

Kjøbenhavn, trykt og forlagt af Ove Thomsen: trykt i P. D. Risplings Bogtrykkeri.

Broder Niels fra Soor.

(Ofterstift til den danske Krim-Kranke.)

Det gaar saa tit i Verden ud,
 Det faaer ei tit at hinde,
 Me manges En gaar det for lidt,
 Og tak for endnu Minnet!
 Jeg var det ingen Koning stor,
 Som haade hellig brude,
 Jeg var en Broder kun i Soor,
 Og mest i Sot og Klet!
 Mig tykten var ei net saa blid,
 Som fordem hun var Sjerve,
 Jeg mine Krim om Kongens Ib
 Guldenet man fuldgjæret!
 Fra Dan til Gamle Christian
 Jeg togte godt jeg vidste,
 Jeg godt for Lunge for ei Tand,
 Om rodet end blev det Skiftet!
 Jeg brat ud af den framle Min
 Saa lidt som af den Spanke,
 Jeg den tid haat, som gaar det Krim,
 Og helle mig til det Danke.
 Jeg rimet saa min Moders Moat
 For Kabet ei jeg haade
 Og gan, for Stuffer, mig til Taat
 Ved Noet i Helle-Munde;
 Thi Deret gaar fra Orden-Dit,
 Fra gamle Galt til Unge;
 Med Kaffen-Land det brude Stjert
 For Wenig-Mand saa Lange!

De Min dog være Kal uport,
 For Gode og for Gude,
 Som alle vel af samme Art,
 Men ei af samme Stuffer;
 Man rimet ei for rodet Krim,
 I Bur saa Wank-Stolen,
 Som naar i Rang med Rippe,
 Man haat sig i Selen!
 Man kan ei das den Kloster-War,
 Saa godt saa Ordet komme,
 Som i det grønne Bøge-Skar,
 Alt mellem Tugt og Stemme!
 Om Verdens Løb saa lidlig ei,
 Der rimet mellem Soor,
 Som saa den trede Konge-Ket
 Færdi vor Kloster-Habel!
 Der kan man see, med Lytt og Stog,
 Gudmange gaar og komme,
 Hitt Balle op til Vedersborg,
 Og Balle ned til Bromme!
 Der ser saa tit man Helme-Guld,
 I delig Wæger-Rode,
 Som spæker brat i sorten Mal,
 For haarde Koller blødel!
 Da ser man, Kollen er som Blat,
 Thi naar det Krim som Klæde,
 Og smil ad Stov, som serst det vate,
 Det brister afsmagret!
 Da ret men er, til Krim oplagt,
 Om Konge-Kog, og Skjorte,
 Seer ei sig blind saa Verdens Pragt!

Nyt Aftenblad.

Løberdagen 4 d. 28de Januar 1826.

Kjøbenhavn, trykt og forlagt af Ove Thomsen: trykt i P. D. Risplings Bogtrykkeri.

Broder Niels fra Soor. (Ofterstift til den danske Him-Kranke.)

Det gaar saa tit i Verden ud,
 Det faaer ei tit at hinde,
 Me manges En gaar det for lidt,
 Og tak for endnu Minnet!
 Jeg var det ingen Koning stor,
 Som haade hellig brude,
 Jeg var en Broder kun i Soor,
 Og mest i Sot og Klet!
 Mig tykten var ei mer saa blid,
 Som fordem hun var Sjerve,
 Jeg mine Him om Kongens Ib
 Guldenet man fuldgjæret!
 Fra Dan til Gamle Christian
 Jeg togte god jeg vidste,
 Jeg godt for Lunge for ei Tand,
 Du rodet end blev det Skiftet!
 Jeg brat ud af den framke Him
 Saa lidt som af den Spanke,
 Jeg den tid haat, som gaar det Kjin,
 Og helle mig til det Danste.
 Jeg rimet saa min Moders Moat
 For Kabet ei jeg haade
 Og gan, for Gaffer, mig til Taat
 Ved Noet i Helle-Munde;
 Hvi Dret gaar fra Orden-Dit,
 Fra gamle Galt til Ugar;
 Med Kaffen-Land det bide Stjert
 For Wenig-Mand saa Lange!

De Him dog vare Kal uport,
 For Gode og for Gude,
 Som alle vel af samme Art,
 Men ei af samme Stuffer!
 Man rimet ei for roget Him,
 I Bur saa Wank-Stolen,
 Som naar i Rang med Rippe,
 Man haer sig i Selen!
 Man kan ei saa den Kloster-War,
 Saa godt saa Dret komme,
 Som i det grønne Bøge-Skar,
 Alt mellem Tugt og Stemme!
 Om Verdens Løb saa lidlig ei,
 Der rimet mellem Svare,
 Som saa den trede Konge-Hei
 Færdi vor Kloster-Habel!
 Der kan man see, med Lytt og Heng,
 Gudmange gaar og lemme,
 Hitt Halle op til Vedersborg,
 Og Halle ned til Bromme!
 Der ser saa tit man Helms-Guld,
 I delig Werges-Rode,
 Som spiker haat i sorten Mal,
 For haarde Koller habel!
 Da ser man, Kollen er som Blat,
 Tid naar det Finn som Klasse,
 Og smil ad Stov, som serst det vate,
 Det drister afsmagret!
 Da ret men er, til Him oplagt,
 Om Konge-Rog og Skjorte,
 Seer ei sig blind saa Verdens Pragt!

26

Kan Sagn paa Ton dog bygge!
 Poer meget og door lidt af Sligt,
 Som sig fuldvæl kan lømme,
 Der findes i mit Rim og Digte,
 Maas Dannermand betomme!
 Jeg taffer Mand af fordam Tid,
 Og Spindere drøllig,
 Som bare gød en Kogge-Tid
 Poed fattig Kogt kan lige!
 Fra De til De jeg gik med Lyk,
 Kom tafteer over Bette,
 Da maaned med vor Moders Stog
 Om Danke Fodt og Pette!
 Det gik mig godt i mange Aar,
 Men skindt dog paa det Sidste,
 Med Sjæle Christjan mange Aar
 Jeg fik, for jeg det vidste!
 Som rentlig Spure alt under Tag
 Poer ingen Fodt er Lade,
 Jeg fiddet den afslagne Dag
 For Steen og terre Pindet
 Der jeg det soer, ei som tilforn
 Fodt var at fode i Aare,
 Da gik jeg op paa Kunder-Taarn,
 Og lagde mig i Druet!
 Weg-Ormene mig fundum det
 Domaned til at minde,
 Men bad mig immer gaae til Hel,
 Gaafnart jeg væned Gumble!
 At monen En soare Dof for Tibl,
 Og tak for halve minde,
 Det maatte jeg med Soro til
 I Sierningen biffude!
 Poem der er fode i Stage-Sjodt,
 Sig soer til Islandsten,
 Poed fandt jeg berfode i Soer
 Jeg nemme itat Danfen!
 At gammel tatte Fode-Saal
 Jeg fulgte og jeg fode,
 Mar over hundred Aar den Tak
 At lerte Fodt jeg bode!
 Høg kan i binde Kenge Tid

Bog, Deme tagentande,
 Her de end beree Rætte Fild,
 Glæde Kan for Fode-Mande!
 Sans Waade veed, kan doertig fri
 Et Menig-Mand i Werden,
 Gaalange boglard Tycant!
 Sam fure med Skal om Munden;
 Det Stovsdaude boding berfor Kan
 Et paa Dalvoelen fande'er,
 Men fort kan vel med Wonde-Mand,
 Som med de Rere Danfer!
 Mar-Kongen sets for Wender-Fodt!
 Sin Spæ-Sal epfode,
 Han og af Wonde-Sjættets Tak
 Dit gierne fodee Fodee!
 Dit gaer det med mig gamle Evend
 Du i en anden Stue,
 Fra Kunde-Kaarn jeg gaer fodee,
 Poer fode det end man fodee!
 Jeg gader Kongen i Haad Waad,
 Som dans-Isoldfodee,
 Da enfter Gam faldmange Aar,
 De langere jo beere!
 Kan er af Dem, jeg rimed end,
 Som veed, at Konge-Kaarn
 Fra De i fode neagne til og fode,
 Maar Min de maatte fodee,
 Dit agter Kan og bode det Pund,
 At kunne Dit kan fodee,
 At de kan gaae fra Mand til Mand,
 Og lange Reiser bodee!
 Man siger for et gammelt Ord,
 Som gierne Noet jeg gader,
 At runder Wodee end paa Fodt,
 Dit Wode det bog ei Vilvee;
 Det fandt da og den Men fra Soor,
 Som hialp mig nu paa Fodee,
 Hoid det ei fodee kende i Noed,
 Det er ei for det Bodee!
 So, at jeg fode fra Kunde-Kaarn,
 Og tom ei til Hodee!

Men blev den samme som tilføen,
 Det var et Døds-Øjeblik,
 Der gamle Møder nye at faa,
 Det kaldes Døds-Øjeblik.
 Men skal man fortælle, lade Naar,
 Presten gaar i Kobet!
 Thi gaar jeg i mit gamle Øjeblik
 Ufamt i Døds-Øjeblik!
 Og under form beret har Stab
 For Gid at faa et Mødet!
 Der efter høje Døds-Øjeblik
 De Mødet og de Øjeblik,
 At nu jeg med min Softe-Snak
 Kan gaar en halvanden Mile,
 En gode Stovler aldrig ser
 For vilket til mig vante,
 Ja, under faar jeg dem i Rør
 Som berede og vante!
 Naar Alt er frik, er Øjeblikken beh,
 Da sels i Døds-Øjeblik.
 Mig længe, som en fremmed Stak,
 End efter Soor faldet!
 Øjeblik of den gamle Kjøber: Nur
 En løvning stod et lide,
 Dog ty det gamle Mødet: Nur
 Et mere jeg enkle vilde!
 Naar Gid han Pind igennem Gid
 Døds-Øjeblik: Farver gløde,
 Man kanke vel: sid immer var
 Som fave en Kisten-Møde,
 Det Gode Mødet dog læres best,
 Det Gode har et læst,
 Og i den lange Vinter: Nat
 Man harde til Døds mon trænge!
 Thi ser jeg glad den lyse Guld,
 Naar Jernet lod opløge,
 For Gid: Gid han den gamle Øjeblik
 I Øjeblikken immer Øjeblik!
 Den Ridder: fald da vedde groe,
 Og fofte gløde Danke,
 Der Mødet: Mødet kan forhaar,

længt beder end det Skæffel
 Naar dertil i Øjeblik Dødet Mø
 Endnu det beder læner,
 Gans Naadefog: sid der paa Mø
 Min: Naadefog: sid der paa Mø
 Den gamle Stak: sid der paa Mø
 Gid end de: lade fide,
 Thi naar det gløde Dødet groe,
 De Fremmede: maas vige!
 Der mens: sid der paa Mødet: Naar
 Og lude, lade i Dødet,
 Sid der end i Soor tilføen
 Jeg Gid: sid der paa gammel Tale,
 Gudmangt et Øjeblik og Kjødet Dø
 Jeg fere da og dog Dø,
 Som tyg jeg har liden fra Soor
 Om end: sid der paa Mø at fere!
 Det Mø: sid der paa fere gamle Dødet,
 Paa Danmarks Kiste-Slette,
 At Christianborgs det nye Stet
 Og fereberik den Stjerne!
 En fide Stak: sid der paa Mødet: Vilde
 Med Konge-Gædes sammen,
 Og læres Stak, sid der paa gammel Mødet,
 Min: Dødet med sammen,
 En fere Stak, der vogter Soor
 Paa gamle Stilling-Gæde,
 I Konge: Tallet: Kar for Kar
 Kan prægtig fide Mødet,
 Og ved sid der, der Stetten Naar
 Fere Sam, der lode Mødet,
 Som gøder han vander sine Naar,
 Og fere: sid der til liden
 Da Stak de Danke Konges Vilde
 I Danmark: hore Stengen,
 At lode: sid der i Parabel
 Et lide mere: forlange!
 En nyter: sid der i Rødt
 Om Mødet: sid der at fere,
 Thi immer: sid der Vilde fra Soor
 Gaar igennem: lude Dødet!

Men blev den samme som tilføen,
 Det var et Døds-Øjeblik
 Der gamle Møder nye at faae,
 Det kaldes Døds-Øjeblik
 Men skal man for, sig, lade faae,
 Presten gaar i Kobet!
 Thi gaar jeg i mit gamle Øjeblik
 Ufamt i Døds-Øjeblik
 Og under form berer sig Øjeblik
 For sig at faae et Øjeblik
 Der ellers høje Døds-Øjeblik
 De Møder og de Øjeblik
 At nu jeg med min gamle Øjeblik
 Kan gaar en halvanden Mile,
 En gode Øjeblik aldrig for
 For villet til mig vante,
 Ja, ellers faae jeg dem i Røt
 Som berede og vante!
 Naar Alt er fri, er Øjeblikken beh,
 Da sels i Døds-Øjeblik
 Mig længe, som en fremmed Øjeblik,
 End efter Soor faldet!
 Øjeblik of den gamle Øjeblik: Nur
 En bevinget fod at lide,
 Dog ty det gamle Øjeblik: Nur
 Et mere jeg end vilde!
 Naar Soor kan sin Øjeblikken Soor
 Døds-Øjeblik: Farver gløde,
 Man kanke vel: sig immer var
 Som faar en Øjeblik: Møde,
 Det Øjeblik: Møde dog læres faae,
 Det Øjeblik: Møde et læst,
 Og i den lange Øjeblik: Møde
 Man harer til Døds mon trænge!
 Thi ser jeg glæde den lyse Øjeblik,
 Som Øjeblik: Møde opløst,
 For Soor: Møde kan den gamle Øjeblik
 I Øjeblik: Møde Øjeblik!
 Den Øjeblik: Møde da vorte groe,
 Og fofte gløde Døds-Øjeblik,
 Der Møde: Møde kan forfaae,

tungt beder end det Skæffel
 Naar dertil i Øjeblik: Møde
 Endnu det beder længe,
 Gans Naabefog: Møde der paa Øj
 Min: Møde: Møde: Møde!
 Den gamle Møde kan altid gaar,
 Soor: Møde: Møde: Møde!
 Thi naar det gløde Døds-Øjeblik,
 De Øjeblik: Møde: Møde: Møde!
 Det mens jeg faar paa Møde: Møde,
 Og læst, Møde: Møde: Møde!
 Thi beder end i Soor tilføen
 Jeg Øjeblik paa gammel Møde,
 Gudmangt et Øjeblik og Møde: Møde
 Jeg Møde da og dog Møde,
 Som tyg jeg har læst fra Soor
 Om End paa Min at faae!
 Det Min kan gaar fra gamle Møde,
 Paa Danmarks Møde: Møde,
 At Øjeblik: Møde: Møde: Møde!
 Og Øjeblik: Møde: Møde: Møde!
 Som høje kan Gans Naabes Møde
 Med Konge: Møde: Møde: Møde!
 Og læst kan, paa gammel Møde,
 Min: Møde: Møde: Møde: Møde!
 Som Fogen sels, der vogter Soor
 Paa gamle Møde: Møde: Møde!
 I Konge: Møde: Møde: Møde!
 Kan prægtig hille Møde,
 Og ved kan gæde, hvor Øjeblik: Møde
 Tre Sam, der læst Møde,
 Som gaar kan vante sine Møde,
 Og hvad kan til Møde!
 Da skal de Danke Konges Møde
 I Danmark: Møde: Møde: Møde!
 At Øjeblik: Møde: Møde: Møde!
 Et lille mere forlange!
 Som nyter aldrig det i Møde
 Om Møde: Møde: Møde: Møde!
 Thi immer beder Møde: Møde: Møde
 Gaar Øjeblik: Møde: Møde: Møde!
 Gaar Øjeblik: Møde: Møde: Møde!

